

σκοτώστε ἄδικα τῶν ἀδικῶν! Ἐγὼ τὸ αἶμα ἐπῆρα! Ζυγώστε τώρα ὅποιος τρομάζει. Ζυγώστε με, ρο- νιάδες!»

«Ψυχικό! Ψυχικό!»—φώναζαν οἱ γυναῖκες καὶ ὀρμήσανε βαστώντας τὴν ὀρμὴ τῶν ἀντρῶν τους.

Ἡ Φωτούλα: «Πῆρα τὸ δικίον μου γερά!»— Ἀγκαλιάζει τώρα τοῦ Χαρσιμενέα τὸ νεκρὸ, τονὲ φιλεῖ καὶ μοιρολογεῖ. — Οἱ δικοὶ τοῦ σκοτωμένου ρωτᾶνε πῶς μαθεύτηκε πῶς τοῦτος ὁ νεκρὸς ἐσκό- τωσε τὸν ἀδερφό της: — Ἡ Φωτούλα: «Ἡ μάνα τοῦ πεθαίνοντος ξεμολογήθη στὸν Πνευματικό!»

Τότες οἱ χωριανοὶ οὔλοι μαζῇ φωνάζουν, παίρ- νοντας σύγκαιρα καὶ τὸ νεκρὸ. «Ψυχικό! Ψυχικό!..»

Ἡ Φωτούλα: «Τὸ δικίον!...»

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΟΛΙΜΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἐγὼ, μάνα, δὲν ἔκλαψα
Γιὰ τὴ σκληρὴ μας μοῖρα
Μὲ λουλουδάκια μόνο σῆρανα
Καὶ τὸν κουρὸ καμὸ σου ἐπῆρα.

Καὶ σὲν καρδοῦλά μου τὸν ἔκλεισα
— Ποιὲς νὰ μὴ σὲ λημονήσῃ
Στὴν ἄχαρη τὴ νύτῃ, ποῦ μ' ἀρνήστημεν
Τὸ γέλιο της, πρὶν πάει νὰ δύσῃ.

Κ' ἐνὼ ποιὲς σὰ χεῖλῃ σου
Δὲν ἄνθισε τὸ γέλιο, μόνο ἡ θλίψη
Λάποιο βαθὺ παράπονο
Στὴν ὄρη σου εἶχε κρύψῃ,

Τὴν ὥρα ποῦ μᾶς ἄφησες
— Ἀχ πῶς γελοῦσεν ἡ μορφή σου
Καὶ πῶς θρηνοῦσανε τοιγύρω σου
Ξένοι, δικοὶ σου!

Ἀθήνα—1904.

ΤΡΙΤΩΝΑΣ

Ἐπισκέπτης (μέλις φτάνοντας): «Γαυγίζει ὁ σκύλος
σας, Νίκο, σὰν περνοῦν ὑποπτα πρόσωπα;»
Νίκος: «Ναί. Ἀκού! γαυγίζει τώρα».

«Σὰ θέλω νὰ δανειστῶ παράδες ποιὲς δὲν πάω σὲ φίλο», εἶπε ὁ Θανάσης, ἔτσι σὰ νὰ τῷ φερνε ἀπὸ σπόντα.

«Καλὰ λοιπόν», ἀποκρίθηκε ὁ Χρήστος ἀπλώνοντας τὸ χέρι του—«ἔλα νάμαστε φίλοι!»

φωτιά, ἀνάγκη δὲ θάταν νὰ νοιαζοῦμαστε γιὰ τὰ λοιπὰ! Φίλοι μου! ἀγαπητοί, κυττάτε στὴς σπουδῆς τὰ χρόνια νὰ ποχτήσατε καὶ κατ' ἄλλο ἔξιν τὰ διανοητικὰ φῶτα, κυτ- τᾶτε νὰ χεῖτε φλόγα μέσ' στὴν καρδιά, τὴ φλόγα τοῦ Ἀ- γίου Πνεύματος. Δὲν εἶν' ἡ φλόγ' αὐτὴ μέσα μας εὐτε σὰ βιβλία, δὲν εἶνε στὴς ἐπιστῆμες, εἶνε σὲ Θεὸ καὶ τὴ βρι- σκουμ' ἐμαῖς σὲ τὸ πρόσωπο τοῦ δοξαζομένου Χριστοῦ, ποῦ- γινε Πνέμα! καὶ τὰ πόχτημά της μόνο μὲ τὴν προσευχὴ νὰ τὰ σφαλίσουμε μπορούμε, ἀλλιῶς ὄχι. Εὐχουμαι νὰνε καὶ τῆς προσευχῆς σας δωμάτιο τὸ δωμάτιο τῆς ἐργασίας σας κ' ἡ σπουδὴ μὲ τὴν προσευχὴ νὰ στέκουν τὰ δύο σας χρέη!

Αὐτὰ νὰ εἶχε νὰ εἶνε πῆ, ἀγαπητοί φίλοι, ἄνθρω- πος π' ἀνάμνη αἰσθάνεται τίς πληγὰς ζωῆς σπουδαστικῆς δι' ὅπως προσευχὴ καὶ ποῦ εὐχεται στοὺς νέους τοῦ φίλους νὰ φτάσουν σὲ σκοπὸ μὲ λιγώτερους γύρους καὶ λιγώτε- ρες λύπες.

EUG. ZELLER

Σ. Μ. Μετάφραση ἀπὸ τὸ Γαλλικόν. Τὸ πρωτότυπο Γερμανικόν.

ΨΕΜΑ

Τεῖν' ἡ ἀλήθεια; — Κολοκύθια.

1. Σινοῦς

Καμμιά ψευτιά δὲ θὰ σᾶς πῶ μὴ σᾶς τρομάζει ἡ ἐπιγραφή μου. Εἶναι καὶ τὸ σημερινὸ μου ψέμα σὰν τὴν ὁμορφὴν καὶ φτιασιδωμένην γυναῖκα. Ἡ ὁμορ- φιά του—ἡ οὐσία του—εἶν' ἡ ἀλήθεια. Τὸ φτιασίδι του—ἡ ἐπιγραφή του—ψέμα.

Τ' εἶναι τὸ ψέμα;

Ὅνομα οὐσιαστικόν, γένους οὐδετέρου, ἀριθμοῦ ἐνικοῦ, θὰ σοῦ ἀπκνήσῃ ὁ δάσκαλος, ἀμαρτία με- γάλη, θὰ σοῦ πῇ ὁ πνευματικὸς σου, Θεός, θὰ σοῦ πῇ καίνος ποῦ μὲ τὰ ψέματα πλούτισε, μασκαρε- μένη ἀλήθεια, καίνος ποῦ ἐννοίωσεν τὴ δύναμή του, κ' ἂν ρωτᾷς καὶ τὴν γνωμοῦλάν μου, ἓνα ψέμα εἶν' ὅλος ὁ κόσμος.

Κάθε ἄνθρωπος πλούσιος ἢ φτωχός, νέος ἢ γέ- ροντας, ἄντρας ἢ γυναῖκα, τεχνίτης ἢ ἐπιστήμονας, ὅλοι, ὅλοι, μὲ τὸ ψέμα ζοῦν ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ θὰ γνωρίσουν τὸν κόσμον. Ψεύτικα τὰ γέλοια μας, ψεύτικα τὰ δάκρυά μας, ψεύτικες οἱ ιδέες μας, ψεύ- τικος ὁ ἐνθουσιασμός μας, ψεύτικες οἱ φιλίες μας, ψεύτικα τὰ αἰσθήματά μας, ψεύτικες οἱ κουβέντες μας, ψεύτικ' οἱ πόθοι μας, ψεύτικα τὰ ἐνείρά μας, ψεύτικες οἱ ἀγάπες μας, σ' ἓνα ψέμα ζοῦμε, ἀπὸ ψέμα εἴμαστε καμωμένοι.

Ψέμα! μιὰ λέξη τόσο μικρὴ, μὲ δύο συλλαβὰς μονάχα καὶ νὰ κλεῖ μέσα της ὅλοκαίριον κόσμον! ψέμα, σὲ τέσσαρα γράμματα νὰ ζῇ καὶ νὰ νοιώθῃ ἔτσι τὴ ζωὴ τὸ καλλίτερον ἔργον τοῦ Πλάστον ὁ ἄν- θρωπος!

Διάβασε μέσα βαθειὰ στὴν καρδίαν σου, μάζεψε ὅλες τίς παλινῆς σου θύμησης, μὴν ἀφήσῃς καμμιά τῆς καρδιάς ἢ τοῦ νοῦ ἀσκήλευτη γωνίαν, ρίψε τὸ βλέμμα σου γύρω στὴν κοινωνίαν καὶ πῆς μου, ἂν μπο- ρῇς, ἀναγνώστη μου, ποῖος εἶναι καίνος, ποῦ πέρασε τὴ ζωὴν του, χωρὶς νὰ πῇ ψέμα, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ τὸ ψέμα.

Ἡ γυναῖκα;....Διάβασε τὸ Byron, τὸ φιλέλ- λην ποιητὴ καὶ θὰ ἴδῃς τί μᾶς ψάλλει: — «Ἡ γυναῖκα ξέρεῖ μὲ τόση χάριν νὰ λέγῃ ψέματα, ὥστε φαίνεται, ποῦ τίποτ' ἄλλο δὲν τῆς ταιριάζει καλλί- τερον ἀπὸ τὸ ψέμα.» Ἄν ὁ Ἰγγλέζος ποιητὴς ἔχει τώρα δικίον, σὰ γυναῖκα δὲ μπορῶ νὰ πῶ κ' ἄφηνω τοὺς κυρίους νὰ τὸν κρίνουν.

Ὁ ἄντρας λοιπόν; μὴ ποῖος, ὁ δικηγόρος, ὁ γιατρός, ὁ φιλόλογος, ὁ ἱστορικός, ὁ διπλωμάτης, ὁ πολιτικός, ὁ ἔμπορος, ὁ ποιητής, ὁ δημοσιογράφος;

Ἄν, λέει σ' ἓνα στίχον του, ὁ Κερκυραίος ποιη- τῆς τοῦ Ὀρχου Μαρκοῦ, μπορούσε νὰ πιστέψῃ κα- νείς, πῶς εἶναι δυνατό νὰ λείψῃ ὁλόκληρον τὸ ψέμ' ἀπὸ τὸν κόσμον:

«Θεὸ νὰ λιμάζουν γιὰ ψωμί

Τόσοι ἐξοχώτατοι γιατροὶ

Καὶ φιλόλογοι τόσοι.»

Κ' ἄλλου μὲ τὴ λεπτὴν του εἰρωνείαν λέει πάλι ὁ ἴδιος:

«Τὸ παλληκάρι, ὁ γέροντας, ἡ προσετὴ κ' ἡ κόρη

ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ψευτιᾶς»

Ἐπρόκειαν δίχως αὐτὰς

Οἱ μαῦροι δικηγόροι;

Γιὰ τὸν ἔμπορον, τὸν πολιτευόμενον, τὸ διπλωμάτη καὶ τὸν ἱστορικὸν δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ξένη βοή- θεια, γιὰ νὰ τοὺς φορέσουμε τὸ στέφανον τῆς ψευ- τιάς, τὸ φόρεσαν μονάχοι τους. Ποῖος ἀπὸ σᾶς δὲ γνωρίσει τὸ ψέμα τοῦ ἔμπορου;

«Je l'ai connu marchand, c'est à dire grand menteur» διάβασα σὲ μιὰ Γαλλικὴν κωμωδίαν. — Ποῖος διπλω- μάτης—τὸ ἐνσάρκωμα τῆς ψευτιᾶς—ἡ ποῖος πολι- τεύόμενος πῆγε μπροστὰ μὲ τὴν ἀλήθειαν;

Σοῦ μιλοῦνε σὰν ἄγγελοι

Κ' ὅταν πάρουν τὴν ἀρχήν,

Τότε ἀλλάζουν τὴ λαλιά τους,

Ὡστε λέει, δὲν εἶν' αὐτοί.

Καὶ ποῖος ἱστορικός, κατ' ὀρθὴν νὰ πῇ τὴν ἀλή- θεια καὶ μόνο τὴν ἀλήθειαν; Κανένας, ἂν παρατη- ρήσουμε, ποῦ τίποτ' ἄλλο ἀναμεταξύ τους δὲν κά- νουν, παρὰ μιὰ προσπάθεια ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἓνας τὸν ἄλλον ἀνακρίβη, μ' ἄλλα λόγια ψεύτη.

Ἀλλὰ κ' ὁ ποιητής, τὸ αἰθέριον πλασματάκι l'enfant de la Nature, ὅπως τὸν λέει σὲ κάποιον στίχον τοῦ Musset. ποῦ ἡ καρδιά του μονάχα γιὰ τὸ εὐγενικὸ αἶσθημα, γιὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ γιὰ τὴν ἰδέαν εἶναι πλασμένη, μήπως κ' αὐτὸς βγῇ ἀνέγ- γυχτος ἀπὸ τὸ μικρόδιον τῆς ψευτιᾶς;

Les mensonges et les vers de tout temps sont amis

λέει ὁ La Fontaine. Κ' ἔμως

«Ὁ στίχος εἶν' ἱερὸν πρᾶγμα» σοῦ λέει ὁ Ψυ- χάρης. Λοιπόν; Λοιπόν; σᾶς ἐρωτῶ καὶ γῶ.

Κ' ὁ δημοσιογράφος; Ἐδῶ σταματῶ, δὲ σκο- πεῖω νὰ τὸν κατηγορήσω. Θεὸς φυλάξῃ, γιὰτὶ δὲ θέλω νὰ σουρρώσῃ μὲ θυμὸν τὰ ψεῖδιν ὁ συντάχτης καὶ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδας, ποῦ θὰ φιλοξενήσῃ τὸ «ψέμα» μου. Γι' αὐτὸ ἀντιγράφω, προσέχτε, μονάχα ἀντιγράφω, ἓνα στίχον τοῦ Freville.

Voulez-vous des menteurs composer une liste?

En-tête il faut placer le nom d'un journaliste.

Τί θὰ πῇ μολοντοῦτο νᾶχῃ κανεὶς μυαλό!

Ὅσα γὰρ μὲ τόση πολυλογία σᾶς ἀνέφερα γιὰ τὸ Θεὸ τοῦ αἵματος μας, ὅς' ἀραδιάζω τόσην ὥρα ζητώντας βοήθειαν ἀπὸ μεγάλα μυαλὰ γιὰ τὴν ὑπο- στήρηξιν τῆς ιδέας μου, ὁ Τσακκσιάνος, ὁ χαριτω- μένος ποιητὴς τῆς πατρίδας τοῦ Σολωμοῦ, λέει σὲ τέσσαρους στίχους μονάχα. Σᾶς τοὺς σεβρίσω γιὰ ἐπιδόρπι.

Ἐνα ψευτοπαράμυθον εἶν' ἡ ψεύτικη ζωὴ μας

Καὶ ψευτοπετὴ σὲ τέλος σ' ἄλλο ψέμα κ' ἡ ψυχὴ μας.

Δυστυχεῖς! ψευτογελάμε, ψευτοζοῦμε, ψευτοκλαίμε, Κ' ὅταν λέμε «κύμα ψεύτη» ψέματα κ' αὐτὸ τὸ λέμε.

Κέρκυρα.

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἀπὸ τὰ «Τραγούδια γιὰ παιδιὰ» τοῦ κ. Ἀλ. Πάλλη τὸ «Τέσσερ' ἀδέρφια σὲ χορὸν» καὶ τὸ «Γιὰ πᾶς μου, ρεμα μου, νὰ ζήσεις» ἀπαγγέλλονται στὴς ἐξετάσεις ἐνὸς ἡ δυὸ παρθεναγωγείων ταχτικά.

— Τὸ δεύτερον μάλιστα θὰν τὸ ἀπαγγεῖλει φέτος σὲ παρθεναγωγεῖο τῆς κ. Κερναούρη μιὰ ἐξυπνὴ παιδοῦλα

— Ἀπαγγέλλονται ὁμοῦ καὶ τόσα ἐνόνητα ποιήματα, ποῦ καλὸ θάτανε μὲ μιὰ διαταγὴν τοῦ ὑπουργείου νὰ κα- ταργηθῇ ἡ ἀπαγγελία τῶν ποιημάτων ποῦ ἀντὶ νὰ φτιά- ναι, χαλνᾷ τὸ γούστο τῶν παιδιῶν.

— Στ' ἄλλο φύλλον θὰ δημοσιεύσουμε μερικὰ κριτικὰ σημειώματα τοῦ κ. Λαζ. Βαλλέλη μὲ τὸν τίτλον «Πε- ταχτὰ καὶ Σύντομα».

— Τίς ἡμέρας τοῦ πρωθυπουργικοῦ κοινοποιήσματος ἀκούστηκε τὸ κάλοιο χωρατό:

— «Πῶς πάει ἡ πολιτικὴ κρίση;

— «Δὲ ρωτᾷ, καλὸ τυχερὸ, γιὰ τὴν πολιτικὴν ἀκρι- σία καλύτερα;

— Ἐπρεπε σὲ Λαοσάκειο νὰ μὴ βραβεύονται μο- νάχα τραγωδίες καὶ κωμωδίες, γιὰ νὰ πάρει τὸ χιλί- δραχμο καὶ ἡ πολιτικὴ φάρσα ποῦ παραστάθηκε τὴν πε- ρασμένη βδομάδα.

— Ἡ φάρσα αὐτὴ εἶπε χωρισμένη σὲ τόσες πράξεις, ὅσοι καὶ οἱ ὑποψήφιοι πρωθυπουργοί.

— Ἡ προθεσμία γιὰ τὸ διαγωνισμὸ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ἀλφαριθμητικοῦ ποὺ προκηρύξαμε στὸ πρωτοχρονιάτικο φύλλο τέλειωσε.

— Πέντε ἀλφαριθμητικά μᾶς σταλθῆκαν καὶ θὰ δοθῶνε στὴν ἐπιτροπὴ. Ἡ ἀπόφασή της θὰ δημοσιευτεῖ ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΠΑΛΙΕΣ ΕΝΘΥΜΗΣΕΙΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΥΚΟΣ

Εἴμουν αὐτὸς ὁχτὼ χρονῶν παιδάκι καὶ τὸ μόνο μου ὄνειρο εἶτανε, πῶς νὰ μεγαλώσω γιὰ νὰ πάω στὴ στάνη, νὰ φορέσω καὶ γὼ τὴν ἄσπρη φουστάνελλα, τὴν κεντητὴ σκουφίτσα καὶ τίς μακρὲς κάλτσες τοῦ πιστικοῦ, νὰ τρέχω καὶ γὼ στοὺς λόγγους καὶ στὶς ρεμματιές, σαλαγώντας πρόβατα καὶ γίδια, καὶ νὰ παίζω κάτω ἀπὸ τοὺς ἴσκιους τῶν δεντρῶ γλυκοὺς καὶ ἀρμονικοὺς σκοποὺς μὲ τὴν καλαμμένα φλογέρα μου.

Οἱ γονεῖς μου θέλοντας νὰ μὲ μάθουνε γράμματα τοῦ κάκου μὲ στέλνανε στὸ σχολεῖο. Τὰ γράμματα μοῦ φερναν ἀναγούλα καὶ συχτιά! Γι' αὐτὸ ποὺ μέχανες ποὺ μέθρισκες, πάντα μὲ τὸ μανὰρι μὰς μαζί, πότε στὰ Σιάδια, πότε στὸν Κοκκινόλακκο, πότε στὸ Σταμάτισμα, πότε τοὺς Κήπους.

Κεῖνὴ τὴ μέρα εἶχα ξεκινήσει τ' ἀπομνησήμερο καὶ εἶχα τραβήξει κατὰ τῆς Τοῦφας. Οἱ Τοῦφες εἶτανε κάτι ὀλοστρογγυλὲς ραχοῦλες, μικρὰ παρακλώναρα τοῦ μεγάλου βουνοῦ, ποὺ ὑψόνονταν ἀπάνου περήφανοι καὶ κατάρυτο ἀπὸ καστανιές καὶ βελανιδιές, κάτι μικρὲς μικρὲς ραχοῦλες ποὺ κατεβαίνανε κάτω καὶ ἔφταναν ἴσα μὲ τὸ ρέμμα τοῦ Κοκκινόλακκου, μὲ τίς κορφές καὶ τίς πλαγιές γιομάτες ἀπὸ κοντοποιναρά, σκίνους καὶ ἄλλα λογῆς λογῆς χαμόκλαδα.

Εἶχαμε ἀνεβεῖ, θυμῶμαι, στὴν πρώτη Τοῦφα, ὡς μισὴ ὥρα μακριὰ πὸ τὸ χωριό. Τὸ μανὰρι μου, ἕνα ζωηρὸ ζωηρὸ καὶ ὁμορφὸ κτσικῆκι, ἔρχισε νὰ μαδάει καὶ νὰ ξεφυλλίζει, σηκώνοντας τὰ μπροστινὰ ποδαράκια του, τὰ τρυφερά χαμόκλαδα, ποὺ σκέπαζαν πέρα πέρα τὴ ραχοῦλα. Ἐγὼ κάθησα στὰ χεῖλια τῆς Τοῦφας, κατὰ τὸν ποταμό, καὶ ἀγνάντευα τὸ κοκκινόλερο, ποὺ κατέβαζε κάτω μὲ φοβερὸ βοητὸ τ' ὀρμητικὸ ρέμμα, κατρακυλώντας πέτρες καὶ σκαπετώντας χαλίγια στὸ βάθος.

Πέρασε κάμποση ὥρα. Ὁ γῆλιος τώρα ἔγερνε πρὸς τὴ δύση του, βάφοντας μὲ χίλιες δυὸ χρωματισιές ὅλες τίς περίγυρα βουνοκορφές π' ἀντίκρυζαν τὰ μάτια μου, καὶ πρὸ πέρα ὅλα τὰ βουνίσια λωριδοζώναρα, ποὺ ἡ καταχνιά τὰ σκέπαζε μ' ἕνα μαγικὸ καὶ ἀραχνούφαντο νεραϊδόπεπλο, καὶ πρὸ ψηλὰ τὰ διάφανα καὶ ὀνειρεμένα ροδοσύννεφα.

Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ ξεκινούσαμε γιὰ τὸ χωριό, ὅταν ξάφνου μιά φωνὴ βροντερὴ μοῦκοψε τὴν ἀνάσα.

— Λύκοσος, λύκοσος!...

Δὲν πρόφτασα νὰ σηκώσω τὰ μάτια μου καὶ ἄλλη φωνή, δυνατώτερη αὐτῇ τῇ φορᾷ, ἀντιλάλησε.

— Λύκοσος, μωρὲ λύκοσος!

Κέρωσα πὸ τὸ φόβο μου. Νᾶσαι ὁχτὼ χρονῶν παιδί, νὰ βρίσκεσαι μισὴ ὥρα μακριὰ πὸ τὸ χωριό, στὶς Τοῦφες τοῦ Κοκκινόλακκου, καὶ ν' ἀκοῦς πῶς ἐκεῖ κάπου βρίσκεται λύκος!

Δὲ χάνω καιρό. Μιὰ καὶ δυὸ καὶ τὸ μαζεύω τὸν κατήφορο.

Δὲν ἔβλεπα μπροστά μου. Μοῦ φαίνονταν πῶς ἄκουε τίς πατημασιές τοῦ λύκου ποὺ μὲ κυνηγοῦσε. Δὲν τρομοῦσα νὰ γυρίσω πίσω τὸ κεφάλι μου. Νόμιζα πῶς δίχως ἄλλο θ' ἀντίκρυζα τ' ἀγριεμένο μάτι καὶ τ' ἀφριεμένο στόμα τοῦ θηρίου, πῶς θὰ μοῦ κόβουνταν τὰ πόδια καὶ ἔτσι θὰ μ' ἔφτανε καὶ θὰ μὲ καταξέσκιζε. Καὶ δὸς τοῦ δρόμο καὶ δὸς τοῦ τρέξιμο. Τέλος ἔφτασα καταλαχανιασμένος στὸ πηγάδι ποῦναι κάτω ἀπ' τὸ χωριό, στὰ Σιάδια. Εἶδα γυναῖκες νὰ σέρνουν τοὺς σιούκλους καὶ νὰ γιομίζουν τὰ βιτσέλια τους καὶ ἄντρες νὰ ποτίζουν τὰ ζῆ τους καὶ ἔρχετο στὸν ἐμαυτὸ μου. Τότε θυμήθηκα τὸ μανὰρι μου! Γυρίζω νὰ ἰδῶ μήπως ἔρχεται ξοπίσω μου, τίποτα. Δίχως ἄλλο, σκέφτηκα, θάπρεσε στὰ νύχια τοῦ τρισακτάρατου, δίχως ἄλλο θὰ τὸ κατακομματιάσει τ' ἀγαπημένο μου. Καὶ τὰ μάτια μου γιόμισαν δάκρυα. Γιὰ μιὰ στιγμή συλλογίστηκα νὰ γυρίσω πίσω στὶς Τοῦφες, μὰ στὴ θύμηση τοῦ λύκου ἀνατρέχισα.

Κ' ἔτσι μόνος, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, πῆρα τὸ δρόμο τοῦ πιστικοῦ. Εἶχε πιά σκοτειδιάσει τὴν ὥρα π' ἔνοιζα τὴν αὐλόπορτα καὶ ἀνέβαινα τὴ σκαλὰ τῆς κρεββάτας. Σὰ μὲ εἶδε ἡ μάνα μου κλαμένο, ἔτρεξε καὶ μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της. Τῆς τὰ δηγήθηκα ὅλα κλαίοντας καὶ μ' ἀναφυλλητὰ, ἐνῶ κείνη μὲ φιλοῦσε, μὲ φιλοῦσε...

— Τί τὴν ἐμαλλε γιὰ ἕνα παλιοκάτσικο ποὺ χάθηκε, ἀρὸς ἐγὼ γλύτωσα;

— Σώπα, Μάνιο μου, σώπα, χρυσὸ μου, καὶ γὰρ αὐριο παραγγίλων στὴ στάνη καὶ σοὺ φέρνουνε δυὸ, σώπα, πουλάκι μου, καὶ μὴν κλαῖς. Μπα, τὸ τσαμένο, τὸ τσαμένο... Καὶ δὸς τοῦ χάδια καὶ δὸς τοῦ φιλιᾶ.

Μέσα στὰ δάκρυα καὶ τ' ἀναφυλλητὰ μὲ πῆρε ὁ ὕπνος.

Σὰν ξύπνησα τὴν ἄλλη μέρα, ξαφνίστηκα μὲ τὸ γινώριμο βέλασμα, π' ἄκουσα στὴν κρεββάτα. Πετιοῦμαι στὴ στιγμή ὅζω καὶ βλέπω τὸ μανὰρι μου τὸ χρυσό, ποὺ τόσο τῶκαψα, δεμένο στὸ στύλο. Μὲ φώναζε, ὅπως πάντα, γιὰ νὰν τὸ πάω στὴ βοσκή. Τώρα πιά δὲν περιγράφεται ἡ χαρὰ μου. Πηδούσα, φώναζα, τῶπερνα στὴν ἀγκαλιά μου, τὸ φιλοῦσα.

Ἦστερις ἔμαθα ὅλα τὰ καθέκαστα. Τὴν ὥρα δηλαδὴ ποὺ βρίσκουμουν μὲ τὸ μανὰρι μου στὴν Τοῦφα καὶ ἐτοιμαζοῦμουν γιὰ τὸ χωριό, γυρνοῦσε ὁ ἀδερφός μου ὁ Πέτρος ἀπ' τὴ στάνη. Ἀπὸ τὸ δρόμο, ποὺ βρίσκεται χραγμένος στοὺς πλάτες τ' ἀντικρυνοῦ βουνοῦ, πέρα πὸ τὸ ρέμμα καὶ ἀρκετὰ μακριὰ πὸ τὴν Τοῦφα, μὲ ξένοιζε καὶ θέλοντας νὰ μὲ τρομάξῃ, φώναζε τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο «λύκος-λύκος» καὶ σὰ μὲ εἶδε ποὺ λάκκισα λαχταρισμένος δίχως τ' ἀρνί, κατέβηκε τὸ βουνό, πέρασε τὸ ρέμμα, ἀνέβηκε στὴν Τοῦφα, τὸ πῆρε καὶ τῶφερε στὸ σπίτι.

Καὶ νά, γιατί μόλις ξύπνησα τὴν ἄλλη μέρα ξαφνιάστηκα μὲ τὸ γινώριμο βέλασμα τοῦ μαναρινοῦ, ποὺ δεμένο στὸ στύλο μὲ φώναζε γιὰ νὰν τὸ πάω στὴ βοσκή.

**

Ἔμεινα κοντὰ ἕνα χρόνον ὕστερις ἀπ' αὐτὸ τὸ γεγονότος στὸ χωριό, ὅμως κανέναν δὲ μὲ ματάειδε στὶς Τοῦφες μὲ τὸ μανὰρι μου.

Ὅσο γιὰ τὸν ἀδερφὸ μου, τὸν ἐγδικήθηκα φωνάζοντάς τον ἀνθρωπόλυκο!

(1905)

ΜΑΝΙΟΣ ΔΕΛΟΥΔΑΣ

ΚΕΡΔΟΣ 338,685 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναὶ 338,685 δραχμὰς ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζομεσιτοῦ κ. Ἰω. Φωτίου εἰς τοὺς πελάτας του. Ἦταν ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ ἔχουν κερδίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἀριθμὸν 329,840 δραχμῶν.

Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θέλει ν' ἀναβιδάσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 1,000,000 δρ. Ἐπιθυμῶν δὲ ἵνα συμμετάσχωσι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας ὁποῦ βιάζονται τὴν προκταβολὴν δι' ἐκάστην λαχειοφόρον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς εἰς δραχ. 8 καὶ καλεῖ τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι ταιαύτην νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖον του, ὅπου πάντως θὰ κληρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς ὁμολογία τις καὶ τι χαρὰ νὰ εἶναι ἡ πρώτη μὲ τὰς 70,000, χρυσῆς δραχμὰς τὴν 18 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ὅτε γεννήσεται ἡ κλήρωσις.

Ὡς αὐτῶς ἀσφελίζονται καὶ λαχειοφόροι ὁμολογίαι τῆς αὐτῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς δι' αὐτὴν εἰς τὸ ἄρτιον κλήρωσιν τῆς 18 Ἰουνίου 1905 ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς ἐκάστη.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς δια τὴν Γερμανίαν-Βερολίνον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ
Φοράγκα χρυσὰ 10,000,000
ΕΛΛΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἰποκαταστήματα

Ἐν Κωνσταντινῇ, Σμύρῃ, Θεσσαλονικῇ, Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Πραγκιστοῖς ἐν Ἀμβούργῳ

Ἐνεργεῖ προξενώσεις, εἰσπράξεις γραμματίων, τηλεγραφικὰς πληρωμὰς, ἀγορὰν καὶ πώλησιν συναλλαγμάτων, ἐκδίδει πιστωτικὰς ἐπιστολάς (lettres de Crédit) δι' ὅλην τὴν Εὐρώπην, τὴν Ἀνατολὴν καὶ πᾶσαν ἑλληνὴν χώραν, ἀγοραπωλησίας χρεωγράφων παντὸς εἶδους, χορηγεί δανείων καὶ ἀνοικτῶν λογαριασμῶν ἐπὶ ἐνεχέρῳ χρεωγράφων καὶ ἐμπορευμάτων, καὶ ἐν γένει ὅλας τὰς χρηματικὰς ἐργασίας καὶ ὅλας τὰς τραπεζικὰς παντὸς εἶδους.

Τυπὴν καταθέσεων

Ἡ Τράπεζα δέχεται καταθέσεις εἰς χρυσὸν καὶ τραπεζικογράφματα πληρώνουσιν

Διὰ καταθέσεις εἰς χρυσὸν

2 ο) ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν

2 1) 2 ο) » μετὰ τρεῖς ἕως ἑξ μῆνας

3 ο) » » ἑξ μῆνας ἕως 2 ἔτη

Διὰ καταθέσεις εἰς τραπεζογράφματα

2 1) 2 ο) ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν

3 ο) » μετὰ τρεῖς ἕως ἑξ μῆνας

3 1) 2 ο) » » ἑξ μῆνας ἕως 2 ἔτη

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Κ. — Ἀπλέρο, γνωστότατη λέξις, λέγεται τὸ πουλὶ ποὺ δὲν ἔβγαλε ἀκόμα φτερά. Νὰ ἡ κυριολεξία της καὶ μπορεῖς νὰν τὴ μεταχειριττεῖς τῇ λέξει γιὰ χίλια δυὸ ἀνάλογα πράγματα. Δὲν τὴν ἔχουν τὰ λεξικά, γιατί λεξικά δὲν ἔχουμε. Νὰ πεῖτε τῶν φίλων σας καθαρευουσιάνων πῶς εἶπε γράζουμε τὸ ξέρουμε· αὐτοὶ μοναχὰ δὲν ξέρουν τί λένε. Πέτε τους ἀκόμα πῶς τὸ Ψυγριὰ δὲ ψαλίδι εἶναι τὸ ψαλίδι τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ἐπιστήμης καὶ μακάρι νὰν τὸ μεταχειρίζονταν ὅλ' οἱ Ῥωμοί. Μὲ τέτιο ψαλίδι τὸ Ἔθνος μας θὰ πήγαινε πολὺ μπροστά. Ἀμὲ τί; Μὲ τὴ σκουριασμένη σακαράκα τῆς καθαρεύουσας;—κ. Θ. Μακρ. Κέρκυρα. Τὰ λάβαμα καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε. Σὰς στέλνουμε τὰ φύλλα. Τὰ ποιήματα θὰ δημοσιευτοῦν. Τίποτα ὁμορφα πεζά;—κ. Θ. Μπαμ. Σκόντρα. Τὰ λάβαμα καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε.